

Sygn. akt IV CSK 266/15

POSTANOWIENIE

Dnia 6 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa T. S. i G. R.
przeciwko M. Z. i M. Z.1
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 6 listopada 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda T. S.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 15 października 2014 r., sygn. akt I ACa 225/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w Gdańsku zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 30 października 2013 r., którym zasądzono solidarnie od pozwanych na rzecz powodów kwotę 719.790 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 3 lipca 2008 r., w ten sposób, że oddalił powództwo.

Powodowie w skardze kasacyjnej powołali obie podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazali przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Na oczywistą zasadność skargi, w ich ocenie, wskazuje naruszenie zaskarżonym wyrokiem zasady swobody umów przez bezpodstawne zakwalifikowanie zawartych umów, pierwszej jako nieważnej, a drugiej jako skutecznie rozwiązanej. Ponadto doszło naruszenia zakazu przewidziane w art. 321 § 1 k.p.c. przez zmianę wyroku Sądu pierwszej instancji i oddalenie powództwa, chociaż pozwani wnosili o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została jako nadzwyczajny środek prawny, służący od prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego, polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Założenie to może być spełnione jedynie poprzez powołanie i uzasadnienie istnienia co najmniej jednej z przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie jest rolą Sądu Najwyższego, nie będącego trzecią instancją sądową, korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej sprawie, nawet gdyby w rzeczywistości miały one miejsce. Do spełnienia celu wyznaczonego temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia dochodzi przez spełnienie chociaż jednej z przesłanek objętych art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wskazanie na przyczynę oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (prima facie), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. nie publikowane postanowienia

Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08). Skarżący powinien zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym przejawia się "oczywistość" naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (por. nie publikowane postanowienia SN z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08, dnia 19 grudnia 2001 r., IV CZ 200/01, z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08). Przesłanek tych nie spełnia skarga kasacyjna powodów, ze względu na brak wywodów dotyczących kwestii jej oczywistej zasadności, poza wskazaniem na tę oczywistość i dokonanie przez Sąd drugiej instancji oceny umów według własnego uznania polemiką z ustaleniami faktycznymi. Analiza motywów wniosku w świetle podstaw skargi kasacyjnej i uzasadnienia zaskarżonego nie zezwalała na przyjęcie, że doszło do kwalifikowanego naruszenia przepisów prawnych, którego następstwem było jaskrawo nieprawidłowe orzeczenie.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której przyczyny Sąd Najwyższy bierze pod rozagę z urzędu na podstawie art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.